

Nr 133.

Av herr **Johansson, Johan, m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts framställning rörande traktamentsersättningar till lantmäteripersonal, som sysselsättes med lantmäteriförrättningar.*

I årets statsverksproposition under nionde huvudtiteln föreslås att traktamentsersättningar till lantmäteripersonal, som sysselsättes med lantmäteriförrättningar, skola överflyttas från statsverket till sakägarna samt att i anledning härav anslaget till reseersättningar åt lantmäteripersonal, som sysselsättes med lantmäteriförrättning, skall sänkas från nu 800 000 kronor med 500 000 kronor till 300 000 kronor.

Vidare har föreslagits upphävande av bestämmelserna om viss högsta anställningstid för tekniska biträden med rätt till rese- och traktamentsersättning av statsmedel.

För lindrande av de ofördelaktiga verkningar, som en dylik anordning skulle medföra för mindre bemedlade jordägare, har Kungl. Maj:t föreslagit, att sådana sakägare skulle beredas möjlighet att under samma villkor, som redan gälla för förrättningsarvoden, erhålla statsbidrag jämväl till gäldande av den lantmätarna och deras tjänstebiträden enligt resereglementet för lantmätare tillkommande traktamentsersättningen. På grund härav har för budgetåret 1933/1934 föreslagits en höjning av det under nionde huvudtiteln upptagna ordinarie förslagsanslaget till bidrag till jorddelningsförrättningar från 140 000 kronor med 100 000 kronor till 240 000 kronor.

Genom beslut av 1918 och 1920 års riksdagar har statsverket numera i huvudsak åtagit sig kostnaderna för rese- och traktamentsersättning till distriktslantmätare och deras biträden. I sammanhang härmed framhöll 1920 års riksdag i sin skrivelse (nr 321) med anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående vissa anslag till lantmäteriväsendet, att riksdagen ville understryka vad i 1919 års motsvarande proposition framhållits — och som även biträdades av föredragande departementschefen år 1920 — nämligen, att åtskilliga begränsningar i rätten till reseersättning borde stadgas för distriktslantmätare liksom skett exempelvis beträffande liknande ersättningar till skogsstatens personal.

Genom kungörelse den 31 december 1920 (nr 909 »resereglemente för lantmätare») med däri sedermera vidtagna ändringar fastställdes sedermera distriktslantmätare och deras biträden tillkommande resekostnads- och traktamentsersättning.

Utöver vad i allmänna resereglementet stadgades angående viss begränsning i rätten till traktamentsersättning innehöll resereglementet för lantmätare i sådant avseende endast en bestämmelse om att reducering av trakta-

mentsersättning skulle äga rum vid vistelse å samma plats under mer än 15 dygn.

Enligt 10 § i nyssnämnda resereglemente för lantmätare åligger det sakägare, att, där så påfordras och det utan avsevärda svårigheter kan ske, mot i orten gängse pris tillhandahålla förrättningsmannen och hans tjänstemedhjälpare god husmanskost samt tjänligt husrum med ljus, värme och uppässning. Uraktlåter sakägare detta, åligger honom gälda ersättning till vederbörande för den merkostnad, som denne styrker sig hava för kost och husrum utgivit utöver honom tillkommande traktamentsersättning.

Beträffande resor, som i avlöningsreglementet för domänverket 24 § 2 mom. karakteriseras såsom »ofta eller regelbundet återkommande resor, som innefattas i tjänstemans vanliga tjänstutövning», gäller för personal vid domänverkets lokalförvaltningar särskilt besparingsreglemente.

Enligt detta besparingsreglemente utgår till jägmästare traktamentsersättning med 11 kronor för dygn (8+3), till överjägmästarassistent med 10 kronor för dygn (7+3) samt till kronojägare med 6 kronor för dygn (4+2).

Enligt tilläggsbestämmelserna till 1929 års resereglemente placerades distriktslantmätare i rese- och traktamentsklass II C (12+7), extra lantmätare i II D (10+6) och tekniskt biträde i III E (8+5).

1930 års statsrevisorer påtalade de höga kostnaderna för rese- och traktamentsersättning åt distriktslantmätarna och deras biträden samt funno nödvändigt att för nedbringande av nämnda kostnader åtgärder snarast vidtagas för begränsning i rätten till traktamentsersättning i likhet med vad som i besparande syfte skett^o beträffande ett flertal grupper befattningshavare, exempelvis skogsstatens personal.

I sitt utlåtande nr 158 år 1931 i anledning av statsrevisorernas berättelse anförde statsutskottet, att åtskilliga skäl talade för att åtgärder i besparingssyfte vidtoges beträffande reseersättningar vid förrättningar, som utfördes av lantmäteripersonal, samt att utskottet förutsatte, att förslag i sådant syfte i en nära framtid av Kungl. Maj:t upptoges till avgörande.

Med anledning härav föreskrevs i kungörelsen den 10 juni 1932 (nr 190) om ändring i resereglementet för lantmätare den 31 december 1920 (nr 909) att traktamentsersättning skall utgå med följande belopp för dygn, nämligen till distriktslantmätare med 15 kronor (9+6), till extra lantmätare med 13 kronor (8+5) samt till tekniskt biträde med 12 kronor (7+5).

Under nuvarande för jordbruket så tryckande förhållanden synes det undertecknade obilligt att, på sätt föreslagits, överflytta kostnaderna för lantmätarnas traktamentsersättning på sakägarna. Enligt vår mening torde för vinnande av besparingar i statsverkets utgifter för berörda ändamål andra och lämpligare utvägar böra anlitas. Såsom av det ovan anförda framgår förutsatte 1920 års riksdag, att för lantmätare skulle en begränsning i rätten till traktamentsersättning föreskrivas i likhet med vad som

tidigare skett för skogsstatens personal. Därest traktamentsersättningen för disriktslantmätare fastställdes till samma belopp som för jägmästare eller 11 kronor för dygn, för extra lantmätare till 10 kronor eller samma belopp som för överjägmästareassistent samt för tekniskt biträde till 9 kronor för dygn, torde det för innevarande budgetår beviljade anslaget å 800 000 kronor för nästkommande budgetår kunna sänkas med 200 000 kronor till 600 000 kronor. En dylik sänkning av traktamentsersättningen torde icke kunna anses oskäligen, då det jämlikt 10 § i resereglementet för lantmätare åligger sakägare att, där så påfordras och det utan avsevärda svårigheter kan ske, mot i orten gängse pris tillhandahålla föräktningsmannen och hans tjänstemedhjälpare god husmanskost samt tjänligt husrum med ljus, värme och uppässning.

Med hänsyn till det ovan anförda få vi vördsamt föreslå riksdagen besluta,

a) att traktamentsersättning till lantmäteripersonal, som sysselsättes med lantmäteriförrättningar, alltjämt må bestriidas av statsmedel;

b) att det i statsverkspropositionen, nionde huvudtiteln, p. 161, uppförda anslaget till reseersättningar åt lantmäteripersonal, som sysselsättes med lantmäteriförrättningar, å 300 000 kronor måtte höjas med 300 000 kronor till 600 000 kronor;

c) att det i statsverkspropositionen, nionde huvudtiteln, p. 162, uppförda anslaget till bidrag till jorddelningsförrättningar å 240 000 kronor måtte sänkas med 100 000 kronor till 140 000 kronor.

Stockholm den 20 januari 1933.

Joh. Johansson,
Friggeråker.

H. Andersson.

Ernst Svenson,
Eskhult.

Per Andersson.

J. A. Larsson.

Anton Pettersson.
